

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 421/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Ladislav Pavlovič s. r. o., Štefánikova 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ladislav Pavlovič, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 0 Er 840/2012 z 22. augusta 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júna 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Ladislav Pavlovič s. r. o., Štefánikova 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ladislav Pavlovič, ktorou namieta porušenie

svojich základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej aj „okresný súd“) sp. zn. 0 Er 840/2012 z 22. augusta 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení povinného účastníkom exekučného konania vedeného Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 0 Er 840/2012 a povereným súdnym exekútorom [REDACTED] so sídlom v Nitre pod sp. zn. EX 1515/2012. Predmetnom označeného exekučného konania je vymoženie sumy 469,94 € s príslušenstvom od povinného v prospech oprávneného Stavebného bytového družstva Bratislava II na podklade exekučného titulu, ktorým je platobný rozkaz okresného súdu sp. zn. 31 Ro 2015/2017 z 15. októbra 2007.

Sťažovateľ 9. júna 2016 podal okresnému súdu návrh na zastavenie označenej exekúcie v jej časti vedenej na vymoženie poplatkov z omeškania a tiež námietky proti ďalším trovám exekúcie. Okresný súd napadnutým uznesením z 22. augusta 2016 návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie, ako aj jeho námietky proti ďalším trovám exekúcie zamietol. Proti výroku napadnutého uznesenia okresného súdu, ktorým bol zamietnutý návrh na zastavenie exekúcie, podal sťažovateľ odvolanie, ktoré Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 21 CoE 570/2016 zo 7. marca 2017 odmietol podľa § 386 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku ako oneskorene podané.

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu namietané porušenie svojich v sťažnosti označených práv odôvodňuje najmä takto:

«Dňa 09. 06. 2016 podal sťažovateľ na súd Návrh na zastavenie exekúcie v časti poplatkov z omeškania, z dôvodu že vyrubené poplatky z omeškania sú neúprosne a dali by sa nazvať úžerou.

Uznesením súd Návrh na zastavenie exekúcie v časti poplatkov z omeškania zamietol. ... Sťažovateľ je presvedčený, že predmetné rozhodnutia sú protiústavnými. Súd nepostupoval v súlade s relevantnou právnou úpravou a týmto postupom porušil právo

sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, čím súčasne došlo aj k odopretiu spravodlivosti (denegatio iustitiae) a možnosti konať pred súdom.

Sťažovateľ má za to, že postupom exekútora [REDAKOVANÉ] došlo k naplneniu litery Občianskeho zákonníka o úžere, ktorá je definovaná, ako: „Neplatný je právny úkon urobený fyzickou osobou nepodnikateľom, pri ktorom niekto zneužije tieseň, neskúsenosť, rozumovú vyspelosť, rozrušenie, dôverčivosť, ľahkomyselnosť, finančnú závislosť alebo neschopnosť plniť záväzky druhej strany a dá sebe alebo inému sľúbiť alebo poskytnúť plnenie, ktorého majetková hodnota je vzhľadom na vzájomné plnenie v hrubom nepomere.“

K porušeniu ústavou garantovaných práv sťažovateľa došlo už len z toho titulu, že sťažovateľ je dlžný 3123, 61 EUR, plus exekučné trovy vo výške 753,60 EUR, pričom tieto sú poplatky z omeškania pričom pôvodná istina bola len 469,49 EUR. Je nemysliteľné, že poplatky z omeškania by mali byť vo výške 3123,61 EUR, čo je viac ako 6,5 krát viac ako pôvodná istina.

Na základe vyššie uvedeného môžeme jednoznačne konštatovať, že ide o úžeru schválení rozhodnutím súdu, čím došlo k porušeniu ústavou garantovaných práv sťažovateľa.

Sťažovateľ si na tomto mieste dovoľuje poukázať aj na skutočnosť, že je osobou zdravotne ťažko postihnutou a teda súdny exekútor [REDAKOVANÉ] mu niekoľko rokov strhával čiastky z invalidného dôchodku, napriek tomu, že istinu má už sťažovateľ dávno zaplatenú.

Už len na základe uvedeného je očividné, že ústavnej sťažnosti je dôvodné vyhovieť.»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. 0Er/840/2012-30 zo dňa 22. 08. 2016, porušené bolo;

2. *Základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. 0Er/840/2012-30 zo dňa 22. 08. 2016, porušené bolo;*

3. *Uznesenie Okresného súdu Bratislava II č. k. 0Er/840/2012-30 zo dňa 22. 08. 2016 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie;*

4. *Okresný súdu Bratislava II je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Na základe princípu subsidiarity ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o sťažnosti subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (resp. mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť (m. m. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

V posudzovanej veci sťažovateľ namieta, že k porušeniu jeho v sťažnosti označených práv došlo napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým bol (okrem iného) zamietnutý jeho návrh v procesnom postavení povinného na (čiastočné) zastavenie exekúcie. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu z 22. augusta 2016 (vo výroku, ktorým bol návrh

na zastavenie exekúcie zamietnutý, pozn.) sťažovateľ podal odvolanie, ktoré bolo uznesením krajského súdu sp. zn. 21 CoE 570/2016 zo 7. marca 2017 odmietnuté podľa § 386 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku ako oneskorene podané, teda bez vecného preskúmania odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou poukazuje na skutočnosť, že využitím zákonom ustanovených prostriedkov nápravy podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako obligatórnej podmienky prípustnosti sťažnosti podanej ústavnému súdu podľa čl. 127 ústavy sa rozumie ich riadne využitie, to znamená ich riadne uplatnenie v súlade so všetkými zákonom ustanovenými podmienkami vrátane dodržania lehoty na ich podanie (m. m. I. ÚS 48/00).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci konštatuje, že podanie odvolania sťažovateľom proti napadnutému uzneseniu okresného súdu po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno považovať za riadne využitie právneho prostriedku nápravy, ktorý mu zákon účinne poskytoval na ochranu tých jeho práv, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha sťažnosťou podanou ústavnému súdu. Sťažovateľ pritom netvrdí, a tým menej preukazuje, že odvolanie vo svojej veci riadne (t. j. aj včas) nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V kontexte subsidiarity svojej právomoci ústavný súd poznamenáva, že jeho úlohou nie je nahrádzať rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov, ale chrániť ústavnosť, a preto zmeškanie lehoty na podanie riadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno „konvalidovať“ podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ústavy, v ktorej sťažovateľ uplatňuje argumentáciu, ktorú mohol a mal uplatniť včasným podaním odvolania.

Na základe uvedených skutočností, z dôvodu, že sťažovateľ riadne nevyčerpal opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho v sťažnosti označených práv poskytoval, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako neprípustnú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2017